

Sygnatura akt I C 1768/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 06-12-2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 29.11.2017 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa S. T.

przeciwko (...) Spółka z o.o. z siedzibą w S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 840 kpc)

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r. w sprawie I C 1738/12, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem tegoż sądu z dnia 06.06.2013 r. – w części tj. co do kwoty 9.208,15 zł ,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda S. T. na rzecz pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w S. kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. nie obciąża powoda kosztami procesu w pozostałym zakresie,

V. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata P. B. prowadzącego kancelarię adwokacką w T. kwotę 2.400,00 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

Sygn. akt I C 1768/17

UZASADNIENIE

W dniu 27.05.2017 r. powód S. T. wystąpił z powództwem przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, w sprawie z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 6.06.2013 r., a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24.05.2016 r., sygn. II Cz 257/16, nadano klauzulę wykonalności temu wyrokowi z zaznaczeniem przejścia uprawnień na nowego wierzyciela – (...) Sp. z o.o. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pomimo spłat rat pożyczki (...) im. (...) sprzedał wierzytelność na rzecz pozwanego, który wniósł do Komornika o wyegzekwowanie całego zadłużenie, a nie tylko tej części jaka pozostała do zapłaty. Pozwany powtórnie domaga się spłaty całego długu. Poza tym powód podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Powód wskazał wartość przedmiotu sporu na kwotę 33.166,28 zł.

Pozwany (...) Sp. z o.o. w S. uznał powództwo do kwoty 9.208,15 zł oraz wniósł o oddalenie powództwa w pozostałej i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych również od uznanej części powództwa, podnosząc iż nie dał podstawy do wytoczenia sprawy w zakresie w jakim uznał powództwo.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że tytuł egzekucyjny opiewał na kwotę 30.881,46 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 16.03.2012 r. do dnia zapłaty. Powód uwzględnił wpłaty dobrowolnie dokonane przez pozwanego na poczet zadłużenia w okresie od 26.03.2012 r., na łączną kwotę 9.208,15 r., co razem z wpłatami przymusowo wyegzekwowanymi przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu J. K., w sprawie egzekucyjnej sygn. Km 838/14 wszczętej z wniosku pozwanego na podstawie kwestionowanego tytułu wykonawczego, a wynoszącymi 24.750,15 zł, daje kwotę 33.958,30 zł wyegzekwowaną do chwili obecnej na poczet zobowiązania powoda.

Tymczasem do wyegzekwowania pozostało jeszcze na dzień 19.04.2017 r., według wyliczeń pozwanego, jeszcze 23.145,66 zł należności głównej i 323,41 zł odsetek za opóźnienie, przy czym odsetki te w dalszym ciągu rosną. Wszystkie płatności były rozliczane na poczet poszczególnych elementów zadłużenia w sposób przewidziany w art. 451 § 2 kc oraz – w postępowaniu egzekucyjnym – w art. 1026 § 2 kpc, co potwierdza szczegółowa rozpiska pozwanego. Powód utracił przy tym prawo do kwestionowania wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie w jakim roszczenie już zostało wyegzekwowane, co jest powszechnie przyjęte w orzecznictwie i doktrynie.

Nie jest więc prawdą, że pozwany domaga się powtórnie spłaty całego długu, nie uwzględnione zostały jedynie wpłaty sprzed wytoczenia powództwa w sprawie I C 1738/12 przez (...) im. (...) – ponieważ już pomniejszono o nie żądanie w tamtej sprawie. Przy składaniu wniosku egzekucyjnego zostały natomiast uwzględnione wpłaty dobrowolnie dokonane przez powoda po tej dacie. Kiedy w postępowaniu egzekucyjnym powód przedłożył załączone obecnie do pozwu dowody wpłat, pozwany udzielił Komornikowi informacji odnośnie tego, w jaki sposób wpłaty te zostały już wcześniej rozliczone i jakie kwoty pozostały według pozwanego do wyegzekwowania. Pozwany udzielił też powodowi listownie wskazanej informacji, lecz powód nie odebrał pisma. Z tego względu pozwany nie dał podstaw do wytoczenia powództwa i stąd żądanie zasądzenia od powoda kosztów na podstawie art. 101 kpc.

Jeżeli zaś chodzi o zarzut przedawnienia, to nie jest on uzasadniony, gdyż początek biegu terminu przedawnienia należy w tym przypadku liczyć od momentu uprawomocnienia się orzeczenia, a nie od daty zawarcia umowy pożyczki. Ponadto bieg tego terminu był przerywany przez (...), a następnie przez pozwanego poprzez składanie wniosków o nadanie klauzuli wykonalności, jak również wniosków egzekucyjnych.

Powód został zwolniony od kosztów sądowych i wyznaczono mu pełnomocnika z urzędu.

Pełnomocnik powoda w piśmie z 9.11.2017 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko powoda, twierdząc iż ze stanowiska strony pozwanej wynika, że roszczenie zostało w całości wyegzekwowane.

Pozwany w piśmie z 24.11.2017 r. replikował, że w żadnym wypadku nie przyznawał okoliczności faktycznej jakoby powód spłacił już całe zadłużenie, gdyż do zapłaty na dzień 5.09.2017 r. pozostało 23.610,31 zł, a według stanu na dzień 24.11.2017 r. – 24.109,87 zł. To stwierdzenie pełnomocnika powoda musiało więc być wynikiem pomyłki.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 16.03.2012 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wytoczyła przeciwko S. T. i A. T. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 30.881,46 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 16.03.2012 r. do dnia zapłaty. S. T. twierdził, że powództwo jest niezasadne, gdyż płaci raty pożyczki z opóźnieniem, jednak uiszczył w dniach:

- 25.01.2012 r. kwotę 1.200 zł;

- 27.02.2012 r. kwotę 950 zł;

- 26.03.2012 r. kwotę 1.000 zł;

- 25.04.2012 r. kwotę 950 zł.

S. T. nie zajął dalszego stanowiska w sprawie, na skutek czego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, zasądzono od niego na rzecz (...) im. (...) kwotę 30.881,46 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 16.03.2012 r. do dnia zapłaty. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 2.05.2013 r., a postanowieniem z dnia 6.06.2013 r. nadano mu klauzulę wykonalności.

(dowód: pozew k 2-5, 31-32 akt I C 1738/12; odpowiedź na pozew k 7-8 akt I C 1738/12; pismo k 51-55 akt I C 1738/12; wyrok k 138 akt I C 1738/12; postanowienie k 142 akt I C 1738/12)

(...) im. (...) w dniu 1.07.2013 r. wystąpił z wnioskiem egzekucyjnym na podstawie powołanego powyżej tytułu wykonawczego. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu M. S., sygn. Km 1550/13, a następnie postanowieniem tego Komornika z 21.11.2013 r., zostało przekazane do prowadzenia Komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu J. K., który prowadził je dalej pod sygnaturą Km 838/14.

(dowód: wniosek egzekucyjny k 1-2 akt Km 1550/13; postanowienie k 65 akt Km 1550/13; tytuł wykonawczy koperta w aktach egzekucyjnych Km 1550/13)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24.05.2016 r., sygn. II Cz 257/16, nadano klauzulę wykonalności wyrokowi 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, z zaznaczeniem przejścia uprawnień na nabywcę wierzytelności – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Firma (...) w dniu 27.10.2016 r. wniosła do Komornika J. K. o kontynuowanie egzekucji na rzecz nowego wierzyciela, przedkładając wskazany tytuł wykonawczy z zaznaczeniem przejścia uprawnień na swoją rzecz. Postępowanie to prowadzone jest do chwili obecnej.

(dowód: wniosek k 63-64 akt Km 838/14; tytuł wykonawczy koperta w aktach egzekucyjnych Km 838/14)

Powód S. T. w okresie od dnia 26.03.2012 r. do dnia 7.01.2014 r. dokonał na poczet zadłużenia wynikającego z tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, dwudziestu dobrowolnych wpłat na łączną kwotę 9.208,15 zł.

(okoliczność przyznana przez pozwanego k 90-93)

Jednocześnie, w okresie od 27.08.2013 r. do 27.04.2017 r., od S. T. ściągnięto w postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturach Km 1550/13, a następnie Km 838/14, kwotę wynosząca łącznie 24.750,15 zł.

(dowód: raport spłaty k 96-102)

Powód w marcu 2017 r. przedłożył Komornikowi J. K. kserokopie wszystkich wpłat dokonanych przez siebie na poczet wierzytelności. Komornik pismem z 21.03.2017 r. zwrócił się do pozwanego o odpowiedź czy te wpłaty dotyczą tytułu wykonawczego egzekwowanego w sprawie Km 838/14 i czy nie zachodzi w związku z tym potrzeba skorygowania wniosku egzekucyjnego. Pismem z 24.04.2017 r. pozwany przedstawił Komornikowi szczegółowe rozliczenie wszystkich płatności dokonanych przez powoda, identyczne z tym zawartym w odpowiedzi na pozew.

(dowód: pismo z 21.03.2017 r. k 103; pismo z 24.04.2017 r. k 104-108)

W międzyczasie, pismem z 13.03.2017 r. S. T. zwrócił się do (...) im. (...) o udzielenie informacji na temat historii zadłużenia, tj. kwot i dat wszystkich wpłat przez niego dokonanych na poczet wierzytelności wynikającej z umowy z 5.03.2010 r., wraz z historią zmian oprocentowania. Pismo to zostało przez (...) im. (...) przekazane w dniu 19.04.2017 r. pozwanemu, który wystosował do powoda pismo z 23.05.2017 r., zawierające szczegółowe rozliczenie wszystkich wpłat dokonanych przez powoda w okresie od 26.03.2012 r., takie samo jak przekazane wcześniej Komornikowi.

Wskazane pismo było awizowane przez pocztę i nie zostało odebrane przez powoda, więc zwrócono je nadawcy jako niedoręczone.

(dowód: pismo z 13.03.2017 r. k 109; pismo z 23.05.2017 r. k 111-116; kserokopia koperty z adnotacją poczty k 117)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów, których prawdziwość i wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne i podlega uwzględnieniu do kwoty 9.208,15 zł, natomiast pozostałym zakresie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie pozwany uznał powództwo do wysokości 9.208,15 zł, a brak jest przesłanek przemawiających za tym, aby uznanie to było sprzeczne z prawem albo zasadami współżycia społecznego, czy też zmierzało do obejścia prawa. Uznanie powództwa było uzasadnione w okolicznościach faktycznych sprawy, stąd też Sąd był związany tak poczynionym uznaniem powództwa.

Natomiast w pozostałym zakresie powództwo jest niezasadne.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 10.07.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1311), dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Z mocy art. 21 ust. 1 wskazanej nowelizacji z 10.07.2015 r., art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w nowym brzmieniu, stosuje się do postępowań wszczętych po wejściu w życie tej ustawy, czyli po dniu 8.09.2016 r. W dotychczasowym brzmieniu przepis ten stanowił w końcowej części, że powództwo przeciwegzekucyjne może być oparte na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Z uwagi na zmianę treści wskazanego przepisu, która znajduje zastosowanie również do stanów faktycznych powstałych przed wejściem w życie wskazanej nowelizacji (gdyż zastosowanie przepisów w nowym brzmieniu zostało powiązane nie z datami powstania tytułów egzekucyjnych czy wykonawczych, tylko z momentem wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego), powód nie miał możliwości podnosić zarzutów dotyczących spełnienia świadczenia w okresie poprzedzającym powstanie tytułu egzekucyjnego. Zgłoszenie przez niego tego rodzaju twierdzeń w postępowaniu prowadzonym w sprawie sygn. I C 1738/12, nie było bowiem w żaden sposób ograniczone w zakresie dopuszczalności podnoszenia zarzutu spełnienia świadczenia.

Stąd też wszelkie przedłożone przez powoda dowody wpłaty z tego okresu, nie mogły być po prostu brane pod uwagę z uwagi na treść przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w obecnym brzmieniu. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że płatności z okresu poprzedzającego wytoczenie powództwa w sprawie sygn. I C 1738/12, czyli sprzed 16.03.2012 r., zostały już uwzględnione przez (...) im. (...) przy określaniu wysokości dochodzonej w tamtej sprawie kwoty. Dotyczy to dowodów wpłat załączonych przez powoda na kartach 6-22 i nawet sam S. T. nie podnosił kwestii ich dokonania w sprzeczności od nakazu zapłaty w sprawie I C 1738/12. Tym bardziej brak podstaw do uwzględniania tych wpłat i zaliczania ich na poczet zadłużenia w chwili obecnej.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwany dokonując częściowego uznania powództwa, uwzględnił także kilka wpłat z okresu pomiędzy wytoczeniem powództwa, a wydaniem tytułu wykonawczego. Sąd uznał jednak, że mimo zmiany treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., uznanie powództwa w tym zakresie nie jest czynnością sprzeczną z prawem, gdyż to wierzyciel powinien decydować w jakim zakresie jego interes został zaspokojony poprzez spełnienie świadczenia.

Natomiast w przypadku dobrowolnych wpłat wykazanych przez powoda – tj. dokonanych po 16.03.2012 r., zostały one uwzględnione przez pozwanego w przeprowadzonych przez niego rozliczeniach i objęte częściowym uznaniem powództwa. Dokonania żadnych innych wpłat, nie objętych uznaniem powództwa, powód nie wykazał.

Również druga z podstaw powództwa – zarzut przedawnienia roszczeń – nie jest zasadna.

Na podstawie art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzekł się zarzutu przedawnienia. W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Utrwalony w orzecznictwie i w piśmiennictwie jest pogląd, że za czynności takie należy uważać tak złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jak i złożenie wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Z kolei według art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Artykuł 125 § 1 k.c. stanowi, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy; jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Zarzut przedawnienia roszczenia zasądzonego prawomocnym orzeczeniem sądowym stanowi jedną z przyczyn uzasadniających uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., jako nastąpienie po zamknięciu rozprawy zdarzenia, skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane.

W niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia pozwanego w stosunku do powoda wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12.

Nastąpiło to poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a następnie skutek złożenia wniosku egzekucyjnego przez pierwszego wierzyciela, przy czym postępowanie egzekucyjne trwa do chwili obecnej, następca prawny pierwotnego wierzyciela wstąpił w toczące się przeciwko S. T. postępowanie egzekucyjne. Zatem 10-letni okres przedawnienia należności głównej zasądzonej wyrokiem z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, nie upłynął. Obecnie z uwagi na toczącą się egzekucję, przedawnienie nie biegnie.

W konsekwencji należało pozbawić wykonalności jedynie częściowo – do wysokości 9.208,15 zł, tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z 10.04.2013 r., sygn. I C 1738/12, w sprawie z powództwa (...) im. (...), zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 6.06.2013 r., a następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w Kaliszu z 24.05.2016 r., sygn. II Cz 257/16, z zaznaczeniem przejścia uprawnień na nowego wierzyciela – (...) Sp. z o.o.

Z powyższych względów orzeczono jak w punktach **I.** i **III.** wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie **III**. wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je od powoda na rzecz pozwanego w wysokości 3.600 zł stawki minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego ustalonej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. ws. opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Zasądzenie kosztów poniesionych przez pozwanego w całości od powoda, mimo iż powód częściowo wygrał sprawę, tj. w zakresie w jakim doszło do uznania powództwa, wynika z następujących przyczyn. Zgodnie z art. 101 k.p.c., zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

W niniejszej sprawie powód zwracał się do (...) o udzielenie odpowiedzi dotyczącej tego, w jaki sposób kształtuje się jego zadłużenie i jak zostały rozliczone dotychczasowe wpłaty. Powód nie otrzymał odpowiedzi od (...), natomiast podmiot ten przekazał zapytanie powoda pozwanemu, który wystosował do powoda obszerne pismo przedstawiające stanowisko odnośnie rozliczenia wszystkich wpłat, identyczne z tym przedłożonym Komornikowi i zawartym w odpowiedzi na pozew w przedmiotowej sprawie. Pismo to nie zostało w ogóle odebrane przez powoda (k. 109-118).

W tej sytuacji uznać należy, że pozwany zachował się lojalnie wobec powoda, zapewniając mu możliwość ustalenia faktycznego stanu zadłużenia i nie dał przyczyny do wytoczenia przeciwko niemu powództwa w zakresie w jakim doszło do uznania przez niego żądania pozwu. Ponadto pozwany od początku nie obejmował swoim wnioskiem egzekucyjnym tych kwot jakie powód uiszczył dobrowolnie na poczet zadłużenia, a które stały się następnie przedmiotem uznania powództwa. Zostało to dokładnie objaśnione we wskazanych pismach. Pozwany nie mógł też zwrócić powodowi tytułu wykonawczego, gdyż stanowił on podstawę egzekucji dalszej należnej części świadczenia, ani np. zrzec się roszczenia w zakresie, w jakim zostało ono zaspokojone, gdyż wskutek zapłaty wygasło ono. Pozwany mógł jedynie nie egzekwować zaspokojonej części roszczenia i tak zrobił. W tej sytuacji brak podstaw do obciążania pozwanego kosztami od uznanej części powództwa.

Natomiast w punkcie **IV**. wyroku postanowiono nie obciążać powoda kosztami procesu w pozostałym zakresie z uwagi na jego trudną sytuację materialną.

W punkcie **V**. wyroku przyznano od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu na rzecz adwokata P. B. prowadzącego Kancelarię adwokacką w T. kwotę 2.400 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi, ustaloną na podstawie § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. ws. ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

SSR Katarzyna Porada – Łaska